

Arrest

nr. 229 177 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 maart 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten.

Op 15 maart 2016 weigert Duitsland dit verzoek, zij vragen meer informatie.

Op 29 maart 2016 vragen de Belgische autoriteiten de Duitse autoriteiten om dit verzoek te heronderzoeken.

Op 12 april 2016 stemmen de Duitse overheden in toepassing van artikel 18.1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) in met het verzoek om terugname.

Op 19 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij arrest nr. 181 815 van 6 februari 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 24 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Bij arrest nr. 219 236 van 29 maart 2019 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 3 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten:

naam: M. (...)

voornaam: K. (...)

geboortedatum: (...).1961

geboorteplaats: Kabul

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 24/10/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 29/03/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten: inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Overwegende dat de verzoeker een middel neemt van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter vrijwaring van de mensenrechten en fundamentele vrijheden, van artikelen 7, 62 van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing geen rekening neemt met de bijzonder zorgwekkende medische toestand van de verzoekster.

Dat de verzoekster lijdt aan:

(...)

Dat haar arts duidelijk stelt dat deze ziekte ernstig is.

Dat hij ook stelt dat de behandeling en opvolging complex zijn «

(...)

Dat bij opgehouden behandeling, de verzoekster een risico op CVA loopt «

D) Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d' un arrêt du traitement ?

(...)

E) Evolution et pronostic de la/des pathologie(s) mentionnée(s) à la rubrique B

(...)

Met een gepaste opvolging kan ze echter overleven.

Dat ze verschillende keren naar het ziekenhuis moest, waaronder tweemaal spoedig.

Dat de medische historiek stelt «

(...)

Dat deze zorgen niet gegeven kunnen worden in AFGHANISTAN.

Dat AZG, in hun artikel «LES FEMMES, GRANDES EXCLUES DE L'ACCÈS AUX SOINS EN AFGHANISTAN ».

Nog versterkt is door het verslag van OSAR «

Geen openbare ziekteverzekering, te dure privé gezondheidszorgen, medicamenten vaak op kosten van patiënten in openbare instellingen. Volgens Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF), is er geen openbare ziekteverzekering in Afghanistan. Privé instellingen stellen te dure behandelingen voor. Behandelingen, routine-onderzoeken en labotests zijn gratis in openbare ziekenhuizen. Maar vaak zijn er geen medicamenten zodat de patiënten deze zelf moeten kopen in privé apotheken. Wegens corruptie en laksheid bij invoer- en kwaliteitscontroles, vormt Afghanistan een markt voor slechte en vervalste medicijnen. Volgens een verslag van oktober 2014 van Independent Joint Anti-Corruption Monitoring and Evaluation Committee (MEC), nl een onafhankelijk orgaan van de Afghaanse regering, wordt min. de helft van de invoerde medicijnen illegaal ingevoerd. Dit verslag is gebaseerd op informatie uit het Afghaanse Minister voor volksgezondheid. De gehele invoerproces is vatbaar voor corruptie. De grote financiële aantrekkelijkheid van illegale invoer van medicijnen verhoogde smokkel. Tot 60 % invoerde medicijnen zouden vervaardigd worden in Pakistan voor de Afghaanse markt. De kwaliteit is vaak ver van goed want niet gecontroleerd. De marges zijn dus heel hoog want de firma 's hoeven niet te voldaan aan Pakistaanse kwaliteitsnormen omdat de bestemming Afghanistan betreft ».

Dat ook « Corruptie is overal in het Afghaanse gezondheidssysteem. Volgens een persartikel in januari 2015 is corruptie aanwezig zelf in de systemen belast met de bevoorrading van ziekenhuizen. Farmaceutische bedrijven zouden artsen omkopen om niet-kwalitatieve medicijnen te betalen. Een studie van Artsen zonder Grenzen in februari 2014 toont bovendien dat niet alle diensten gratis zijn, ondanks de Afghaanse grondwet. In de praktijk moeten de patiënten de medicijnen en behandelingen zelf betalen. Plus de verborgen kosten en omgekochte gedragingen : mensen zeggen dat sommige artsen van de openbare gezondheidszorgen wouden ze aanzetten tot behandelingen in hun privé praktijken».

Dat ook in een artikel staat «AZG waarschuwt over toegang tot gezondheidszorgen in Afghanistan ».

Dat in deze omstandigheden, de verzoekster verplichten terug te keren naar haar land van oorsprong artikel 3 EVRM zou schenden.

Dat de tegenpartij bij de bestreden beslissing de situatie moest onderzoeken, quod non.

Dat zo de bepalingen bedoeld in het middel geschonden worden.

Dat de verzoekster bovendien de enige is om een bevel om het grondgebied te verlaten zodat haar kinderen blijven in BELGIË.

Dat de verzoekster alleen zal zijn in AFGHANISTAN.

Dat vandaar de schending van artikel 89 EVRM."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

- Artikelen 3 en 8 EVRM,

- Artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning meent verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met haar bijzonder zorgwekkende medische toestand, en zij wijst hieromtrent op een schending van artikel 3 EVRM. Verder is verzoekende partij van mening dat zij alleen zal zijn in Afghanistan gezien haar kinderen in België zullen blijven, en dit dan ook een schending van artikel 8 EVRM zou impliceren.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

Artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, stipuleert immers dat:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)"

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24.10.2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus heeft genomen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing op 29.03.2019 heeft bevestigd, zodat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden.

De gemachtigde van de Minister heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevinden, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Voor zoveel als nodig merkt verweerder op dat artikel 7 van de wet als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...)”

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Minister op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond werd bevonden.

In casu toont verzoekende partij evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm.

De motieven weergegeven in de bestreden beslissing volstaan derhalve om de in casu bestreden beslissing te ondersteunen en hebben betrekking op de concrete situatie van verzoekende partij. Terecht werd vastgesteld door de gemachtigde van Minister dat de asielprocedure van verzoekende partij werd beëindigd, zodat rechtens werd beslist aan verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij eerst en vooral tracht voor te houden, werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Verweerder wijst erop dat de synthesenota dd. 03.07.2019 het volgende vermeldt:

« - Gezins- en familieleven : : betrokkene verklaarde dat haar zus, 2 dochters, 2 zonen in België verblijven en 1 broer in Nederland verblijft, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.

- Gezondheidstoestand : : betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor bij de DVZ aan diabetes te lijden, maar legde geen medische bewijzen voor die een verwijdering in de weg staan. »

Thans wijst verzoekende partij voor het eerst op een ‘bijzonder zorgwekkende medische toestand’. Verzoekende partij toont niet aan dat deze toestand eerder aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ter kennis werd gebracht.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Het kan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie dan ook niet kwalijk worden genomen hier geen rekening mee te hebben gehouden.

De medische elementen uit het relaas naar aanleiding van de asielvraag werden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overigens als volgt beoordeeld:

“De medische attesten waarin wordt verwezen naar geheugenproblemen, dementie en posttraumatische stressstoornis werden opgemaakt door twee verschillende huisartsen. Er valt niet uit af te leiden hoe vaak u voor deze problemen op consultatie ging of op basis van welke onderzoeken deze problemen zijn vastgesteld. Gedurende het interview blijkt uw geheugen alleszins goed te werken wanneer u een beeld geeft van uw familieleden, van de plaatsen waar deze zich bevinden en waarom zij naar die plaatsen zijn verhuisd. Verder kan worden vastgesteld dat het door u voorgehouden asielrelaas strookte met wat uw kinderen hebben verklaard. Het verwijzen naar deze attesten om te verklaren waarom u bepaalde aspecten van uw asielrelaas niet kan verduidelijken, lijkt dan ook geen valabel argument. De

certificaten in verband met jullie opleidingen in België ten slotte hebben geen betrekking op jullie asielrelaas.”

Terwijl verzoekende partij niet aantoont dat de zorgen die volgens haar noodzakelijk zijn, niet in het land van herkomst kunnen worden verkregen. In zoverre zij wijst op de nieuwsartikelen en verslagen, merkt verweerder op dat niet wordt aangetoond dat verzoekende partij niet zou kunnen werken en aldus instaan voor de betaling van de voorgehouden behandeling. Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij eventueel geen beroep zou kunnen doen op steun van haar familie of vrienden. Terwijl nieuwsartikelen overigens geen objectieve bronnen zijn waaruit kan worden geput.

Verder meent verzoekende partij dat er sprake is van corruptie. Los van het feit dat verzoekende partij niet aantoont dat zij met zekerheid zou worden geconfronteerd met deze corruptie, wordt ook niet aangetoond dat zij – voor zover van haar inderdaad een informele betaling zou worden geëist – hieraan niet zou kunnen voldoen.

In die zin:

“Door te verwijzen naar de corruptie in de gezondheidszorg en informele betalingen die gebeuren, toont verzoeker op zich niet aan dat de medische behandeling en opvolging niet toegankelijk zouden zijn in Armenië. Immers de door hem geciteerde passages tonen niet aan dat de onregelmatigheden een zodanige omvang hebben, dat hij hierdoor geen aanspraak zou kunnen maken op de medische behandeling en opvolging die vereist is, temeer nu hij slechts poneert, doch niet aantoont dat hij op geen enkele manier zou kunnen instaan voor de mogelijke informele betalingen die gepaard gaan met de zorgverlening.” (RvV nr. 176.683 dd. 20.10.2016)

“Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een passage waaruit blijkt dat er veel corruptie is inzake het gezondheidssysteem en er toch betaald wordt voor medische behandeling, dient vastgesteld dat uit deze passage geenszins blijkt dat de medische zorgen voor K.M. niet financieel toegankelijk zou zijn, dit temeer nu in die passage tevens melding wordt gemaakt van het feit dat ondanks de corruptie er toch medische zorgen gratis verstrekt worden, weze het dan van mindere kwaliteit en zij voorts ook niet aantoont dat, zelfs indien zij zou moeten betalen voor medische zorgen, zij hiertoe financieel niet in staat zou zijn.” (R.v.V. nr. 148 107 van 18 juni 2015)

“Uit de door verzoekers geciteerde passages uit de rapporten van Caritas International blijkt inderdaad dat corruptie een probleem vormt in Armenië en dat er voor medische zorgen soms steekpenningen moeten worden betaald. Deze algemene informatie over de situatie in Armenië vormt echter geen bewijs dat verzoekers verstoken zullen blijven van de nodige zorgen in Armenië.” (R.v.V. nr. 142 008 van 26 maart 2015)

“Verzoekers betogen dat uit een verslag dat door de verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer werd gebruikt bij het opstellen van zijn advies blijkt dat de gezondheidszorg in Armenië niet voor alle burgers gratis is, dat de gezondheidszorg voor vrouwen moeilijk toegankelijk is, dat de kosten die verbonden zijn aan bepaalde medische behandelingen zeer hoog zijn en dat er vaak “informele betalingen” dienen te gebeuren om te kunnen genieten van medische zorgen. Met deze beschouwingen tonen zij evenwel niet aan dat de door verweerder aangestelde controlearts verkeerdelijk heeft gesteld dat er vormen van ondersteuning bestaan en dat niet blijkt dat verzoekers arbeidsongeschikt zijn en zij dus, wanneer zij al bepaalde medische kosten zouden dienen te dragen, hoe dan ook in staat dienen te worden geacht deze door middel van een inkomen uit een tewerkstelling te dragen. Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoekers aangaven 8500 dollar te hebben besteed aan hun reis naar België, zodat geenszins blijkt dat zij minvermogend zijn in Armenië, een land waar zij, volgens hun eigen verklaringen, over een familiaal netwerk beschikken.” (R.v.V. nr. 126 770 van 7 juli 2014)

“Tenslotte, het stuk 5d: Kenya under probe over misuse of HIV funds klaagt corruptie aan in Kenia, doch hieruit blijkt tevens dat de Keniaanse overheid stappen onderneemt om op te treden tegen deze corruptie. Het loutere feit dat er corruptie heerst, maakt evenwel niet dat de benodigde medische zorgen niet beschikbaar noch toegankelijk zouden zijn voor de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 124.312 van 21 mei 2014)

Er is verder ook geen sprake van een onmogelijkheid tot reizen.

In die zin kan aan de gemachtigde van de Minister dan ook niet worden verweten dat beslist werd tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Voor zoveel als nodig wijst verweerder ook nog op het feit dat verzoekende partij tot op heden geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend, hetgeen bijkomende vragen doet rijzen nopens haar bewering dat zij ingevolge haar medische toestand niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Het weze bovendien benadrukt dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel bevat zodat verzoekende partij niet verplicht is om terug te keren naar het land van herkomst.

Inderdaad de bestreden beslissing verplicht verzoekende partij geenszins om terug te keren naar het land van herkomst, doch houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake

grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De beschouwingen van verzoekende partij missen bijgevolg ook om die reden grondslag.

Terwijl verweerder tot slot ook nog laat gelden dat niets verhindert dat verzoekende partij een verlenging vraagt van de termijn van haar bevel om medische redenen.

“Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.” (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Verzoekende partij meent verder dat zij alleen zal zijn in Afghanistan gezien haar kinderen in België zullen blijven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“(…)”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij naar haar kinderen.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cc.ee.be).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er een afhankelijkheidsrelatie is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Tijdens de periode van tijdelijke scheiding kan verzoekende partij met haar kinderen in contact blijven via moderne communicatietechnologieën.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”. Tevens wordt nog toegelicht dat op 24 oktober 2017 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad op 29 maart 2019 ook de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming weigerde. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen

en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhiel de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar bijzonder zorgwekkende medische toestand. Verzoekster citeert uit een standaard medisch getuigschrift van dokter M. van 4 februari 2019, dat zij ook bij haar verzoekschrift voegt (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2) maar dat zich niet in het administratief dossier bevindt. Haar behandelende arts geeft aan dat zij cardiovasculaire problemen en hevige angsten heeft en zij hiervoor medisch dient te worden opgevolgd. Verzoekster werpt op dat deze zorgen haar niet kunnen worden gegeven in Afghanistan. Zij verwijst en citeert in dit verband naar artikels van Artsen Zonder Grenzen (zie stukkenbundel verzoekster stukken 4 en 5) en naar een verslag van OSAR (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3).

In een synthesesnota, die zich in het administratief dossier bevindt en die werd opgesteld op 3 juli 2019 voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing, overweegt de gemachtigde van de bevoegde minister als volgt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

- (...)
- (...)
- *Gezondheidstoestand : : betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor bij de DVZ aan diabetes te lijden, maar legde geen medische bewijzen voor die een verwijdering in de weg staan.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing “*medische bewijzen*” aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt.

In deze omstandigheden kan het de gemachtigde van de bevoegde minister dan ook niet worden verweten de cardiovasculaire problemen van verzoekster niet in rekening te hebben gebracht en te hebben vastgesteld dat inzake de diabetes geen medische bewijzen werden voorgelegd die een verwijdering in de weg staan.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat het verzoekster vrijstaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn

correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Verzoekster werpt op dat zij de enige is die een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, dat haar kinderen dan ook in België blijven en zij alleen zal zijn in Afghanistan. Verzoekster maakt geen gewag van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Bij arrest nr. 219 236 van 29 maart 2019 weigerde de Raad niet alleen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster, maar ook aan M.L. (°1994), M.S. (°1997), M.E. (°1998). Verzoekster toont niet aan dat haar kinderen M.L., M.S. en M.E., allen ouder dan achttien jaar, over een legaal verblijf in het Rijk beschikken. Op 1 maart 2016 verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek om internationale bescherming ook nog een zoon M.K. te hebben, die op dat ogenblik reeds 30 jaar oud was en in België zou verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hem evenwel niet kon terugvinden in haar databank. Verzoekster toont niet aan dat haar zoon M.K. op legale wijze in België zou verblijven. Volledigheidshalve verklaarde verzoekster op 1 maart 2016 ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken ook nog een dochter M.R. te hebben, op dat moment 25 jaar oud en verblijvende in Afghanistan. Ook in de feiten uiteenzetting van haar verzoekschrift geeft verzoekster aan dat *“haar oudste dochter (...) getrouwd (is) en (...) in Kaboel (woont)”*. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in Afghanistan alleen zal zijn zoals zijzelf opwerpt.

Een gezins- of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.5. Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”

Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde minister zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verder betwist verzoekster ook niet dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet aangetoond.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 7 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET